

sa ei taba mitte lähemalt teada saada, mis und palvad wõi hõelad inimesed peawad nägema?" Ja kuningas andis ühele kõige lähemal seisvale unenäule märku; see oli üks kõte fan-gelane, kumbagi saenla oll sandis ta übt weskekiwi.

"Jutustat, mis sa täna õõse tabad teba!" küsitsi kuningas.

Seal tömmes toll pea õlade waheli, sihtus suu funi kõrvadeni laialti ja nāgu hirvili lisfudes hafas ta jutustama:

"Ma lähen rissa mehe poole, kes oma isa loodis nālga nähha. Kui wanamees ühel põewal poja usse ette tuli leiba kerjama, tuli voeg ja ütles verele: "Kage see mabisseja mine-ma! Selle juure käin ma ööseti ja õerun teda sahe weske-kiwi wabel, kuni tema kondid seba sees lõit ilusastest veenels ja pehmels on läinud. Siis wõtan ma teda kaelaugust pidi kinni, raputan teda tubliste ja ütlen: "Kas nääd nüüd, kui senaste sa mabised, sinu mait! Siis õrfsab ta üles, hambad lõgisewad tal suus ja ta ütleb: Naene, too muulle veel pälse-mat telli peale, mul on kûlm. Ja kui ta jälle magama jääb, jahwatam ma teda uuesti."

Kui Jüri seda oll suulnud, tungis ta wäewäimal usfest wâlja, suningat enese jätele tömmates, ja hündis: "Siia ma ei jää mitte filmapilgus enam nende halva unenägude juure. See on ju kõle!"

Nüüd viis kuningas teda ühte ilusasse aida, kus teed hõbedast, lillipetrad lullast ja lilled falliliibest olivad. Siin salutastwad head unenähud. Kõige esimene, mis ta nāgi, oli üks unenägu naagu noor jahwatand palgega naue, sellel oli ühes saenlas üks weise Noa laewale ja teises saenlas kostile laste mängulannidega.

"Kes see on?" küüs Jüri.

"See läbeb õhtuti ühe weilse hõige pojikese juure, selle ema õra on surnud. Päewa on ta ainuüksi ja keegi ei kui tema jätrele; aga õhtu läbeb see unenägu temale seitse ja viidab mängides tema aega tecwe õõ. Pojike jääb õhtul issa aegsastle magama, sellepäras tähed unenägu illa nii aeg-saaste. Teised unenähud läbewad kõik valju hiljem. — Tule nüüd edasi; kui ja kõike tahad nähha saada, siis peame töttama."

Siis läksimad nad aias edasi leset hõid unenäqund.

Seal oli mehi ja naisi, hattuaid ja lapst, kõigil armsad filmowaated, nääcasid nääb ja wâga ilusad riided. Käes oli mitmel lõisigu asju mis sõra tiil wõib ihaldada. — Mor-taga jääti Jüri seisma ja farjatos nii valjuste, et kõik une-nääb ümber waadaswad.

"Mis sul on?" küüs kuningas.

Seal on ju minu printses, kes nii mitmel korrak müsle on ilmunud ja roosid finnitud," hündis Jüri waimustusega.

"Oige kùll," ütles teine, "see ta on. Ees ole töö, ma olen suulle übe ilusa unenäu saatnud? See on peaaegu lõi-dest kõige ilusam."

Nüüd joostis Jüri printsesi juure, kes praegu jälle oma kuldse liige peal istus ja silus. Niipea kui ta teist nāgi li-ginema, hõivas ta maha ja jooksis Jüriile vastu. See wõttis teda läbe lõrvale ja tallutas teda ühe kuldpingi juure. Sinna istuši wad mõlemad maha ja jutustasid teineteisele, kui lõbus see on, et nad teineteist jälle nähha saavad. Ja kui nad sel-lega walmis oliswad, hukaswad nad sedasama juttu issa jälle eest otsast peale. Senilaua läis unenägude suningas aia suurt kesktee mõõda edasi tagasi, läed selja peal; aeg-ajast wõttis ta tasuuri wâlja ja wabad järele, kui hihale aeg juba jõuab, fest et unenäqija Jüri ja printses oma juttumisega issa veel mitte lõpuse ei jõuduud. Üjimaks läks ta neude juure ja ütles: "Hea nüüd kùll, sayjad! Siinul, Jüri, on viss tee veel õra käia, fest öösel ei wõi ma sind siia jätta, fest et mul ühteai moodit ei ole, kuhu ja wõiksid magama heita, fest ega unenäud ei maga, waid ööseti peawad nad issa maa peal inimestele ilmuma. Ja siia, printses, vane ennast ta walmis; vane täna öösel roosalleit jalgja ja tule pâraast minu juure, et ma suulle ütlen, kellele ja sel õöl pead ilmuma ja mis sa temale pead ütlema."

Kui unenäqija Jüri seda suulis, tundis ta oma südames julgust lasvama, naagu enne ei tiilgi o-nas elus. Ta tööts luld-pingi pealt üles ja ütles sindlal heale: "Armas suningas, omast printsesist ei lahku ma tiilgt enam. Emb kumba, kas jätate